

FLAGA (11) sb f

Pierwsze a pochylone, drugie jasne.

sg N fląga (8). ◇ pl N flągi (2). ◇ I flągami (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI (jeden z tych samych przykładów) – XVIII w.

Gwałtowna fala, nawałnica; aestus, fluctus, procella a. tempestas maris, unda Cn (11) : Páthrzayże pochwili gdy sie ono morze rozigra á ząburzy/ áliści iednego flagá wbije pod ławę/ drugiego oknem wyrzuci/ drugi sie o máłzt vderzył ze krwáwym łbem chodzi/ drugi ná iedney nodze skacze. RejZwierc 103v, 120v, 159; A tego czáłu kiedy wiátry wltána/ y flagá na Stáwie/ tedy wielką szkodę czynią w Grobléy onymi dziurámi [w tarasie]. Strum H2, H2; łzkutá rzekę łztabą rznie y orze. [...] Wąły rofkláda po wodzie przed łobą/ Kiedy Więc flagá pod pogodną dobą Vcichnete łzumna/ á Neptunus bierze Z wiátre m przymierze. KlonFlis E4.

Wyrażenie: »flaga morska« [szyk 2 : 1] (3): RejZwierc 87v; Snadźby lepiéy/ by ieno nieczuć żalu łwégo/ Twardą łkálą gdzie łtánąc śrzód morzá huczneógo/ O którąby sie wiecznie morzkie rozbiiały Flagi / y nieokrotné wiátry vdérzály. KochFrag 54; Zułáwá/ legendum efse puto Sulawa, quasi Alluuio maris, iż ią morze ábo flagá morfka vłulá. KlonFlis G3v marg.

W przen (2) : Rzekł s połtráchem [młodzieniec do Sokratesa]/ zdarz Pan Bog moy pánie łáłkawy/ Podobnom ią przekáził iákie pilne łpráwy. Ale flagá nie ząwždy do brzegu przypuści/ Muśi cirpieć co łzczéfcie ná kogo dopuści. RejWiz 46.

Szereg: »flaga a burzka« (1): A ták moy miły brácie gdy cie iuż Pan Bog s tymi rozlicznemi flagámi á burzkámi łwiátá tego będzie raczył przybić do bełpiecznego brzegu łpokoynych á poćiwyh lat twoich/ tu tobie vważ iefliżec nie lepiey tobie s tym wdzięcznym towarzysłtwem zołtác ktore sie około cnoty báwi RejZwierc 122v.

Synonimy: bałwan, fala, nawałność, wełna.